

Bruckner från Hamburg och Pittsburgh

Bruckner: Symfoni nr 7 E-dur

NDR Elbphilharmonie Orchester

Dirigent: Alan Gilbert

Sony 19075979532 [1 CD]

Efter att Nordtyska radions symfoniorkester fick sitt spektakulära nya konserthus i Hamburg har de även bytt namn till NDR Elbphilharmonie Orchester. Svenskbekantingen **Alan Gilbert** blev för något år sedan orkesterns nya chefsdirigent och efterträdde därmed **Thomas Hengelbrock**.

Alan Gilberts första skivinspelning för Sony med orkestern blev **Anton Bruckners** populära sjunde symfoni. Djärvt med tanke på orkesterns hyllade diskografi med Brucknersymfonier under ledning av en av sina tidigare chefsdirigenter, nämligen **Günter Wand**. Wands Brucknerinspelningar är för många, inklusive mig själv, klara referensinspelningar, men det finns därmed också en logik i valet just med tanke på orkesterns starka Brucknertradition.

Gilberts företrädare, Thomas Hengelbrock, som också gjorde inspelningar med orkestern, är tämligen olik som interpret. Han är skolad i det som kallas "historiskt informerade framföranden" och hans klangideal är annorlunda än vad vi hör här. Gilbert upplever jag som mer traditionell: han presenterar musiken med stabila och breda tempi, med en tät orkesterklang som inte alls känns grötig. Han får fram musikens flöde övertygande och orkestern med sina varma stråkar spelar helt fantastiskt, precis som det mörka och tätt spelande blecket som även biter till vid behov.

Jag tycker dock att den storslagna höjdpunkten i adagiot kunde ha byggts upp mer övertygande och fått blomma ut mer kraftfullt. Det finns redan en problematik i den sjunde symfonin i balanshänseende, de två första satserna är dryga 20 minuter var och de 2 avslutande satserna ligger var och en mellan 11-14 minuter. Det är en konst att få ihop helheten i det avseendet så att inte finalen blir för abrupt.

En som gjorde den mästerligt förutom Wand var **Sergiu Celibidache**. Prova gärna den senares inspelning på Warner med Münchenfilharmonikerna så förstår ni vad jag menar. Alan Gilbert når inte riktigt de höjderna men totalt sett övertygar denna tolkning och jag har svårt att tro att inte de flesta kommer att vara nöjda med den här inspelningen. Dessutom är Sonys ljudbild varm och dynamisk och bara den förtjänar ett högsta betyg.

Bruckner: Symfoni nr 9 d-moll

Pittsburgh Symphony Orchestra

Dirigent: Manfred Honeck

Reference Recordings FR733 [1 CD]

Anton Bruckners sista symfoni var ofullbordad när tonsättaren lämnade det jordiska. Han arbetade intensivt in i det sista för att sammanställa den sista satsen, men det blev förgäves. Bruckner lämnade många skisser till hur finalen skulle vara och numera finns det ett flertal varianter av den sammanställda finalen. Dirigenter som **Simon Rattle** och **Gerd Schaller** har anammat idén

att framföra den firsatsiga versionen och den är synnerligen hörvärd även om den ska avlyssnas med vetskapen att om Bruckner hade fått göra jobbet klart så hade resultatet varit annorlunda. Men den ger ändå en glimt av tonsättarens tanke om helheten.

Trots att flera av nutidens dirigenter använder sig av rekonstruktionen så är det ännu fler som avstår. **Manfred Honeck** avstår, åtminstone i sin nya inspelning av verket. Jag kan inte värdera valen utan har full förståelse för båda sätten att se på om finalen ska inkluderas eller inte. Manfred Honeck följer därmed upp sin fina version av den fjärde symfonin på samma etikett med den episka nionde. Det är en dramatiskt klingande version av symfonin där Pittsburghs fina orkester får visa sina virtuosa egenskaper med fylliga stråkar och tungt rappt bleck. Tolkningen är oerhört storstilad och detaljrik: Honeck håller ihop verket formmässigt övertygande och ljudproduktionen lämnar inget att önska.

Ändå, saknas något och tolkningen har inte samma visionära kvalitéter man kan hitta hos **Karajan, Haitink, Walter** eller **Wand** för att nämna några. Trots den överväldigande ljudmassan som drabbar lyssnaren saknas det sista av passion och sårbarhet. Om man tar Wand som exempel (finns många fina versioner med den dirigenten) så hittade han helt andra nyanser i verket och man upplever visionen att vara på väg mot något på ett helt annat sätt. Det är synd att jag inte kan vara mer positiv, för mycket är enastående och man hänförs på många sätt av dramatiken hos Honeck, men något saknas för att kunna rekommendera den helhjärtat. Kanske är den alltför förutsägbar och fyrkantig för att berätta något unikt om denna fantastiska musik.

Björn Sundkvist